

Sygn. akt V CSK 188/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku A. B.

przy uczestnictwie W. B.

o podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania W.B.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 18 września 2014 r., sygn. akt II Ca 346/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

i zasądza od skarżącego na rzecz wnioskodawczyni

**3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika W. B. od postanowienia Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 18 września 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.:

postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącego, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące kwalifikowania wynagrodzenia należnego uprawnionemu w związku z przysługującymi mu prawami własności przemysłowej jako składnika majątku osobistego (art. 33 pkt 9 k.r.o.). W uzasadnieniu wniosku nie przedstawiono jednak argumentacji jurydycznej, wskazującej na możliwość zaistnienia rozbieżnych ocen tego problemu. Ponadto był on przedmiotem oceny Sądu Najwyższego, który w swym orzecznictwie rozważał charakter wynagrodzenia należnego, lecz jeszcze niewypłaconego, jak również wynagrodzenia wypłaconego w czasie trwania wspólności małżeńskiej. Wyjaśniano także charakter praw twórcy, zwłaszcza zróżnicowany charakter praw osobistych i majątkowych (zob. wyrok SN z dnia 26 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 972/00, OSNP 2004, nr 5, poz. 81, zob. także: wyrok NSA z dnia 8 listopada 2011 r., sygn. akt II GSK 1113/10, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).. Skarżący nie wykazał potrzeby dalszych rozważań Sądu Najwyższego. W istocie sprowadzać się mają do okoliczności konkretnej sprawy, a więc skarga kasacyjna miałaby zostać rozpoznana w interesie skarżącego, a nie w interesie publicznym.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniósł do naruszenia art. 684 k.p.c. Jednakże w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawił takich argumentów, które wskazywałyby na jakiegokolwiek rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd II instancji.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.